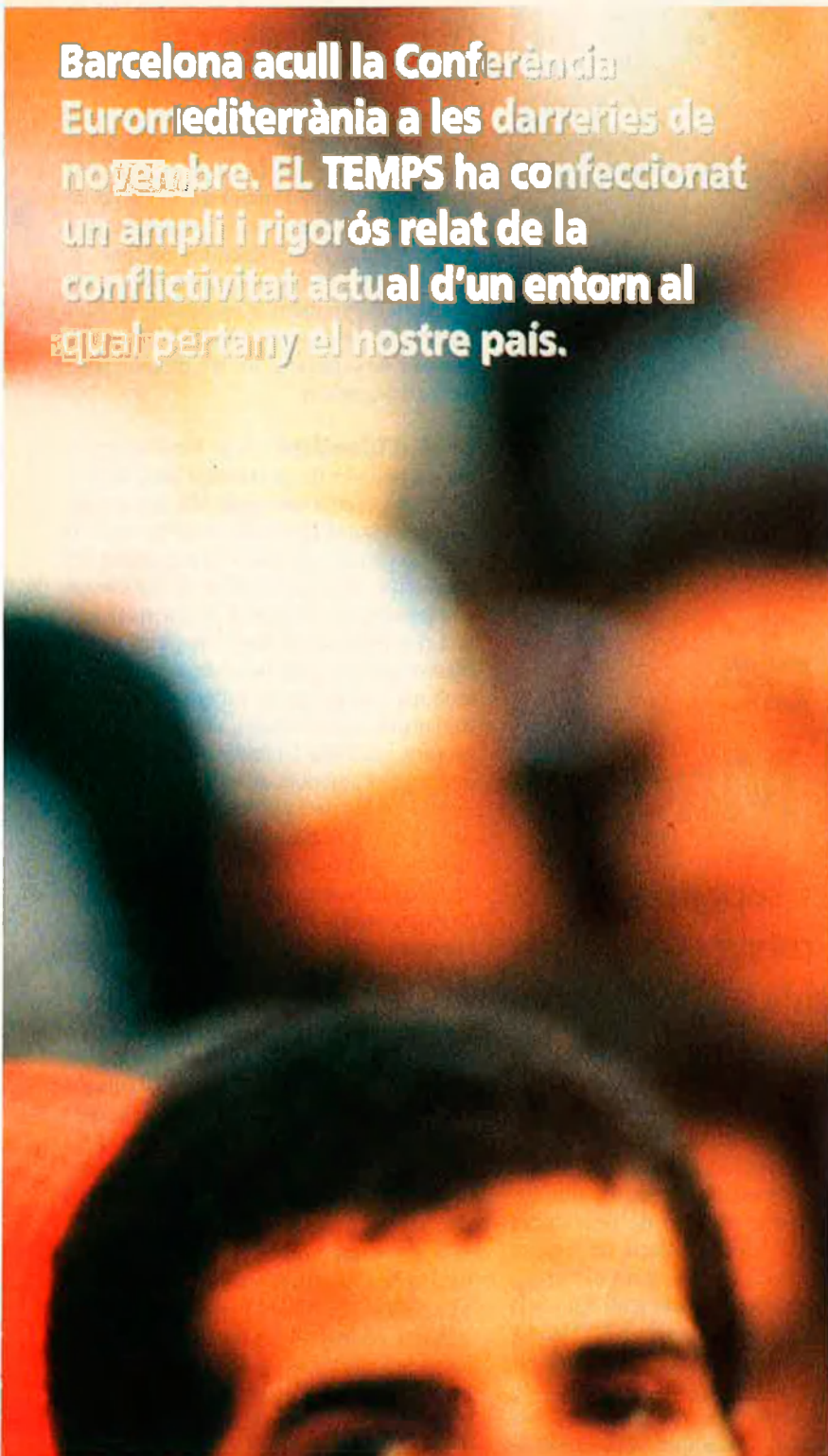

CAL TENIR POR D

**Barcelona acull la Conferència
Euromediterrània a les darreries de
novembre. EL TEMPS ha confeccionat
un ampli i rigorós relat de la
conflictivitat actual d'un entorn al
qual pertany el nostre país.**

La Conferència Euromediterrània, que s'escaurà a Barcelona a final de novembre, és un bon pretext per a reflexionar sobre l'Islam que ens envolta. La conferència, a què assistiran els representants de la Unió Europea (UE) i dels restants països de la Mediterrània, amb excepció de Líbia, intentarà d'establir les bases d'una nova forma de cooperació més equilibrada. La reunió, reclamada pels europeus del sud davant les pretensions alemanyes de dedicar els diners i els esforços a conquerir l'Est, pot facilitar la comprensió entre dos mons en tensió, que sovint es contemplen amb desconfiança.

Malauradament l'Islam polític, és a dir, l'anomenat pejorativament "integrisme", encara és percebut a Europa com una amenaça. No cal insistir a dir que els atemptats de París, la *fatwa* contra Salman Rushdie i els aspectes excloents del discurs dels islamistes no ajuden gens a forjar una imatge tolerant de l'Islam. Però és que la prepotència occidental tampoc no afavoreix la moderació dels defensors del radicalisme islàmic. Present des de la colonització, aquest sentiment de superioritat cultural i tecnològica d'Occident perdura avui encara, amb episodis significatius, com la guerra del Golf Pèrsic, l'obstinat suport de França a la dictadura militar algeriana, l'ajuda incondicional a l'estat d'Israel, i el menyspreu dispensat als emigrants musulmans de la fam, siguin a Berlín, a Lió o al Baix Llobregat. En canvi, d'una forma hipòcrita, hom passa per alt les contínues agressions als drets humans més elementals, de les dones especialment, dutes a terme per les monarquies del Golf Pèrsic. Com ja sabem, la raó d'estat és enemistada amb la decència.

L'Islam polític s'ha de interpretar, per tant, com una reacció, a vegades visceral i d'aparença irracional, d'alguns elements de una societat en crisi, atüida per greus problemes de subdesenvolupament i d'autoritarisme i pertorbada per l'ofensiva cultural del món anglo-saxó. Es tracta d'un retorn a les fonts de l'Islam més pur, a partir del qual volen edificar una societat més solidària i justa i menys dependent d'Occident. És una opció que no ha de ser necessàriament retrògrada ni incompatible amb la democràcia i la modernització tecnològica. Ben al contrari, és lloable la recerca de noves formes d'organització social i econòmica que tinguin en compte les necessitats espirituals i materials de l'individu. Això no obstant, cal censurar, per què l'adulació és incompatible amb el rigor intel·lectual i l'honestedat, les perversions d'alguns islamistes que es proposen, en nom del profeta Mahoma, de restringir els drets de les minories i de les dones o d'impedir manifestacions de dissidència política.

Aquest dossier, que només vol ser un petit vehicle de reflexió sobre el fenomen islamista, analitza el Magrib, tan convulsionat, abundant en l'Algèria sacsejada per una guerra, parla de les claus de l'Islam polític, intenta aproximar-se a la percepció que tenen els europeus de l'Islam i fa una breu incursió en els islams perifèrics, com Indonèsia i el Pakistan.

Antoni Castel

E L'ISLAM?